

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 25. 9. 2019 odvolání obžalovaného J■■■■ V■■■■■, narozeného ■■■■■ a státního zástupce, proti rozsudku Okresního soudu v Benešově ze dne 11. 6. 2019, číslo jednací 10 T 26/2018-1420, a v senátě složeném z předsedy Mgr. Romana Lady a soudců JUDr. Marcely Mackové a JUDr. Tomáše Jurečka, rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 tr. řádu se napadený rozsudek **částečně ruší**, a to pouze ve výroku o trestu.

Podle § 259 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že při nezměněném výroku o vině přečinem týrání zvířat podle § 302 odstavec 1 písmeno a), odstavec 2 písmeno b), odstavec 3 trestního zákoníku a zločinem obecného ohrožení dle § 272 odstavec 1 trestního zákoníku, se

obžalovaný

J■■ V■■■■■, narozený ■■■■■

odsuzuje

podle § 272 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) roků**.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se mu výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tři) roků**.

Podle § 70 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se mu ukládá trest propadnutí věci, a to koní:

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

M - číslo čipu [redacted], L - číslo čipu [redacted], umístění [redacted]
[redacted], IČ: [redacted], se sídlem [redacted],

D - číslo čipu [redacted], D - číslo čipu [redacted], T - číslo čipu [redacted]
[redacted], umístění [redacted], IČ: [redacted], se sídlem [redacted],

I - číslo čipu [redacted], J - číslo čipu [redacted], L - číslo čipu [redacted]
[redacted], umístění [redacted], IČ: [redacted], se sídlem [redacted]

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se mu ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání v oboru chovu koní na dobu **3 (tří) roků**.

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se mu ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu **1 (jednoho) roku**.

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným pod bodem I. přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku, pod bodem II. zločinem obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 tr. zákoníku, za které byl podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání v oboru chov koní na dobu 3 (tří) roků.
2. Uvedených trestných činů se obžalovaný podle zjištění okresního soudu dopustil tím, že

pod bodem I. ač byl jako podnikatel - chovatel na svém hospodářství vedeném v ústřední evidenci zvířat s chovem skotu a koní pod reg. č. [redacted] a reg. č. [redacted], povinen zajistit s ohledem na druh hospodářského zvířete, stupeň jeho vývoje, adaptaci a domestikaci, životní podmínky odpovídající fyziologickým a etologickým potřebám koní, tak, aby jim nebylo působeno utrpení a byla zajištěna jejich pohoda v souladu se získanými zkušenostmi a vědeckými poznatky, po přesně nezjištěnou dobu, do doby než došlo na základě rozhodnutí MěÚ [redacted], Odboru životního prostředí a památkové péče vydaných dne 20. 1. 2017 pod sp. zn. [redacted], dne 7. 2. 2017 pod sp. zn. [redacted] a dne 17. 2. 2017 pod sp. zn. [redacted], k odebrání koní a k jejich umístění do náhradní péče, ve smyslu ustanovení § 4 odstavce 1 písmeno c), j) a k) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, týral zvláště trýznivě koně označené Státní veterinární správou pro Středočeský kraj čísly [redacted], [redacted], [redacted], a to tím, že je choval v nevhodných podmínkách, kde si koně vzájemně způsobovali utrpení, a nezajistil slabším jedincům (mladým a nemocným) dostatečný přístup ke krmivu, neposkytoval běžnou veterinární péči nemocným jedincům, neposkytoval běžnou ošetrovatelskou péči zejména ošetření kopyt, zubů, povrchních ran a základní péči o klisnu po porodu, neprováděl dostatečně protiparazitální opatření, čímž koně vystavoval nepřiměřenému působení stresových vlivů biologické povahy, protože nebyla-li nemocná nebo poraněná zvířata bezodkladně ošetřena, trpěla bolestí, z důvodu slabosti nemohla naplňovat své přirozené potřeby, co se týká napájení a krmení, kdy konkrétně všichni přeživší i nepřeživší výše uvedení koně trpěli podvýživou, vyhublostí, až extrémní vyhublostí, některá zvířata měla povrchová zranění, vady srsti, otoky, zanícené zuby, neošetřená kopyta, do té míry, že nemohla řádně chodit, byla začervená a napadena parazity, čímž způsobil u koní označených č. [redacted], [redacted] a [redacted] smrt, ke které došlo ve dvou případech i přes veškerou následnou veterinární péči v náhradním umístění,

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

pod bodem II. dne 16. 2. 2017 v 15:15 hod. úmyslně vjel osobním automobilem tovární značky [REDAKCE], reg. zn. [REDAKCE], do prostoru ohraničeného páskou na pastvině [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE], kde bylo v tu dobu při výkonu rozhodnutí Městského úřadu [REDAKCE] č. j. [REDAKCE] shromážděno 26-27 koní a nejméně 20 lidí, konkrétně veterinární lékaři, městští policisté, dobrovolní hasiči a Městským úřadem [REDAKCE] přizvaní dobrovolníci, kteří se podíleli na odchytu a odvozu koní, jejichž majitelem byl obžalovaný, a poté riskantně [REDAKCE] a bezohledně v rozbahněném kluzkém prostoru vozidlem jezdil a za použití klaksonu najížděl do nashromážděných koní určených k odchytu a umístění do náhradní péče, kdy do koní při své jízdě vozidlem fyzicky narazil, přičemž obžalovaný za neustálého troubení stádo dále vozidlem plašil a rozháněl do všech směrů mezi účastníky odchytu, a to i přes skutečnost, že jako dlouholetý a zkušený chovatel koní si musel být vědom toho, že svým nebezpečným jednáním vyvolá u koní, kteří byli vystresováni již samotným odchytem, nevyzpytatelné a nekontrolovatelné chování, čímž bezprostředně vydal zúčastněné osoby provádějící odchyt v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví.

3. Proti rozsudku v celém jeho rozsahu, tj. jak výroku o vině, tak výroku o trestu, podal obžalovaný včasné odvolání, které poté odůvodnil prostřednictvím obhájce, státní zástupce včasným odvoláním napadl pouze výrok o trestu v neprospěch obžalovaného.
4. Obžalovaný má za to, že okresní soud nedospěl ke správným skutkovým zjištěním a věc [REDAKCE] i nesprávně právně zhodnotil.
5. K bodu I. výrokové části napadeného rozsudku uvedl, že okresní soud vyvozuje naplnění skutku týrání zvířete pravděpodobně z přesvědčení, že chování obžalovaného naplňuje znaky týrání definované § 4 odst. 1 písm. j) a k) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání. Nesprávnost skutkových zjištění tak obžalovaný spatřuje v tom, že okresní soud nesprávně posoudil naplnění skutkových znaků definujících týrání, když se nezabýval tím, jakým způsobem a s jakým zaviněním měl obžalovaný bezdůvodně vyvolávat nepřiměřené působení konstatované biologické povahy, resp. jakým způsobem a s jakým zaviněním měl obžalovaný chovat zvířata v nevhodných podmínkách či tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení. Obžalovaný je nadále toho názoru, že se týrání svých koní nedopouštěl a ani z nedbalosti natož úmyslně nevyvolal vlastním jednáním či opomenutím bezdůvodné a nepřiměřené působení stresových vlivů. Připouští, že jím praktikovaný způsob chovu koní byl jistě odlišným od ve své podstatě přirozeného stájového chovu koní, ale přirozené potřeby daných zvířat byly dostatečně kapacitním přístřeškem, pravidelným zajišťováním krmiva a lizu a volnou přístupností vody [REDAKCE] k napájení po celou dobu chovu „na volno“ zajištěny a to v dostatečném prostoru. Nevhodnost podmínek pro chov či chování zvířat tak, aby si sama či vzájemně působila utrpení bez přihlídnutí k tomu, že převážná část stáda byla za dobu chovu v dobré kondici, není možné dle názoru obžalovaného odvodit pouze z od přírody přirozené nemocnosti, slabosti či snížené odolnosti jednotlivých kusů chovaných zvířat. Dostatečná vhodnost podmínek je podle obžalovaného prokázána jak předloženou dokumentací, tak i výpověďmi svědků, kteří jinak vypovídali v jeho neprospěch s tím, že vypověděli o tom, že většina stáda vypadala dobře, z čehož dovozuje, že nebyl chovatelem, který by zaviněně zvířata týral či je choval ve zcela zjevně nevhodných podmínkách. Obžalovaný je i nadále toho názoru, že zvířata, která jsou od přírody nemocná, slabá, či mají sníženou odolnost, je vhodnější nechat dožít přirozeným způsobem než je s odvoláním na lidskou představu o soucitnosti utratit. Při posuzování míry důvodnosti [REDAKCE] v rozhodném období vyvolaného působení stresových vlivů (a zavinění ze strany obžalovaného) je podle názoru obžalovaného nezbytné rovněž přihlídnout k faktu, že rozhodné období spadalo do období zimního a to chladnějšího než v letech předešlých, k tomu, že obžalovaný se v tomto období dostal do ekonomické a zdravotní situace neumožňující mu další péči o koně, kterou se však zároveň snažil řešit v komunikaci s obcí resp. prodejem koní, a rovněž k nastalému neustávajícímu mediálnímu a společenskému tlaku na obžalovaného, který negativně ovlivňoval jak jeho zdravotní tak psychický stav.

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

6. Podle obžalovaného k naplnění skutkové podstaty trestného činu dle § 302 tr. zákoníku nedostačuje „pouhé“ naplnění znaků týrání dle zákona č. 246/1992 Sb., nýbrž že intenzita týrání musí dosáhnout intenzity surového či trýznivého způsobu a v daném odst. 1 písm. a) pak intenzity zvláště surového či trýznivého způsobu. Obžalovaný je toho názoru, že stav jednotlivých kusů, které byly součástí stáda a měly stejný způsob chovu a přístup k obžalovaným zajišťovaným potřebám stáda jako ostatní koně, neodůvodňuje závěr okresního soudu o dosažení surového či trýznivého způsobu týrání ze strany obžalovaného s argumentem, že výběr kusů, které se ocitly ve stavu nemoci, slabosti či snížené odolnosti neprovedl obžalovaný, ale byl proveden přirozeným vývojem a výběrem, tak jak je takový výběr dennodenně prováděn přírodou ve všech živoucích společenstvích. Současně obžalovaný poukazuje na skutečnost, že okresním soudem nebyla prokázána příčinná souvislost mezi způsobem jeho chovu a smrtí koní označených č. ■, ■ a ■ tak, aby mohl být bez všech pochybností uznán vinným z přečinu týrání zvířat podle § 302 odstavec 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku, neboť dané kusy mohly nejméně se stejnou pravděpodobností uhynout jak v důsledku jednání vytykaného obžalovanému, tak v důsledku stresu, kterému byly vystaveny při živelně prováděném odchytu (u klisny č. ■ došlo k oběhovému selhání během odchytu, u koně č. 3 došlo k úhynu po 16 dnech od odchytu a to podle pitevního protokolu v důsledku narušeného vylučovacího aparátu, u klisny č. ■ pak ke smrti došlo jejím utracením, o kterém rozhodl nikoliv obžalovaný, ale svědkyně H ■). Přičítání smrti koní obžalovanému je tak podle jeho názoru přinejmenším diskutabilní a při respektování zásady i dubio pro reo je kvalifikace dle odst. 3 § 302 zcela zjevně nesprávná.
7. Pokud pak jde o bod II. výrokové části rozsudku okresního soudu, namítá rovněž nesprávnost skutkových zjištění, která spatřuje v tom, že okresní soud podle jeho názoru nesprávně posoudil oprávněnost výkonu rozhodnutí Městského úřadu ■ č. j. ■, oprávněnost osob vyskytujících se v daném místě a jejich motivaci k možnému skutečnosti neodpovídajícímu popisu skutkového stavu v daném místě a čase tedy jejich věrohodnost, míru zavinění na straně obžalovaného a tím naplnění skutkových znaků zločinu obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 tr. zákoníku, neboť předmětné rozhodnutí realizované ve dnech 15. a 16. 2. 2017 bylo vydáno MÚ ■ až dne 17. 2. 2017 a jeho výkon, o němž nebyl obžalovaný nikterak spraven, nemohl být oprávněný a ani tak přítomnost všech osob na pozemcích obžalovaného. Obžalovaný, který se dne 16. 2. 2017 v době masivní a neustávající mediální kampaně proti jeho osobě ve značném stresu a rozrušení dostavil spolu se svědkem Z ■ na své pozemky, kde v zájmu ukončení chovu a postarání se o koně měl v úmyslu stádo ukázat svědkovi Z ■, byl konfrontován s přítomností značného množství osob, které se zjevně snažily koně v majetku obžalovaného shromáždit a odvést. Taková scéna bez znalosti rozhodnutí, které v dané době ještě ani nebylo vyhotoveno, byla jistě způsobila vyvolat v obžalovaném stresovou reakci a přesvědčení o tom, že je svědkem odcizování jeho majetku. Obžalovaný opakovaně čelil útokům až zfanatizovaných samozvaných ochránců zvířat a to aniž by mu za strany příslušných orgánů byla poskytnuta adekvátní pomoc a ochrana. V daném stavu, který obžalovaný nejen vnímal jako protiprávní, ale který v důsledku absence rozhodnutí i protiprávní byl, tak jednání obžalovaného bylo a je, podle jeho přesvědčení, nutné vnímat jako jednání v krajní nouzi a bylo-li by i možné posuzovat jednání obžalovaného jako trestné, pak by se vzhledem k okolnostem daného činu mělo jednání hodnotit jako jednání ve skutkovém omylu, neboť obžalovaný při spáchání činu mylně předpokládal skutkovou okolnost, která vylučovala jeho protiprávnost. Proto není namístě kvalifikovat čin obžalovaného jako zločin obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 tr. zákoníku.
8. Před konáním veřejného zasedání před krajským soudem doplnil odůvodnění svého odvolání tím, že se okresní soud nijak nevypořádal se skutečností, že za stíhané jednání, které bylo kvalifikováno jako správní delikt dle ust. § 27a odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, již byl potrestán rozhodnutím Městského úřadu ■ ze dne 11. 9. 2017 pod č. j. ■ (dále také jen „Rozhodnutí“) pokutou ve výši 60 000 Kč. Rozsudkem okresního soudu tedy podle obžalovaného došlo k porušení zásady „ne bis in idem“, neboť jím toto předchozí pravomocné

rozhodnutí o mimotrestním deliktu nebylo nijak zkoumáno. Dovojuje, že okresní soud rozhodoval o stejném činu porovnáním obou rozhodnutí, že v obou řízeních byli předmětem útoku titíž koně, nebo alespoň část z nich a vytýká okresnímu soudu, že se reálně nezabýval identifikací jednotlivých koní, a to jak živých, tak uhynulých, případně utracených. Při odchyty nebyla podle jeho názoru všechna zvířata adekvátně identifikována a označena, a pokud již označena byla, tak v označení je zmatek a jsou v něm zjevné chyby. Tvrdí, že jednotlivým koním byly aplikovány identifikační čipy, ač velká část koní již očipována byla, aniž by jednotliví koně byli jednoznačně identifikováni, takže nyní již není možné určit, který kůň je který. Namítá, že minimálně část koní je uvedena v obou rozhodnutích, a to s poukazem na označení uhynulého koně: „hřebeček – hnědák, st. 8 měsíců (nečip.)“, kterého okresní soud v napadeném rozsudku označuje jako „kůň č. 3“. Dále porovnává počty koní v obou jím označených rozhodnutích, které nesouhlasí a minimálně dva, avšak pravděpodobně více koní je shodných, přičemž jednotlivé koně nelze kontrolovat z důvodu jejich přečipování. To podle obžalovaného rovněž svědčí o porušování zásad trestního řízení okresním soudem, neboť i kdyby jednotliví koně byli rozdílní jak v napadeném rozsudku, tak správním rozhodnutí, nic by to neměnilo na skutečnosti, že v daném případě došlo k porušení zásady „ne bis in idem“ a tudíž k nezákonnému rozhodnutí.

9. Pokud jde o spáchání trestného činu obecného ohrožení, obžalovaný namítá, že okresním soudem byly hodnoceny důkazy pouze svědčící v jeho neprospěch a důkazy svědčící v jeho prospěch byly ignorovány. Jde zejména o videozáznamy, které byly okresním soudem provedeny jako důkaz, a které sám hodnotí tak, že vjel do ohraničeného prostoru pomalu a klidně a poté, co po něm aktivisté začali házet kameny a jinak napadat vozidlo, ve kterém jel, se snažil z tohoto prostoru uniknout, aby zabránil ničení svého majetku a svému napadení. Proto dovojuje, že jednání přítomných osob okresní soud nezal nijak v úvahu, čímž podle jeho názoru nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
10. Závěrem pak navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek ve výroku o vině i o trestu zrušil a poté sám nově rozhodl tak, že obžalovaného zproští obžaloby, neboť skutek, jenž je mu kladen za vinu, není trestným činem.
11. Státní zástupce v podaném odvolání brojí proti absenci výroku o trestu propadnutí věci s odůvodněním, že bylo namístě vedle ostatních uložených trestů i uložení majetkové sankce v podobě trestu propadnutí věci dle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a to týraných koní, kteří „pěčí“ obžalovaného přežili. Podle státního zástupce bylo bezpochyby prokázáno, že se jedná o zvířata, jejichž vlastníkem je obžalovaný a je nezbytné mu toto vlastnické právo odejmout. Jedná se konkrétně o koně označené Státní veterinární správou pro Středočeský kraj čísly [redacted]. Živá zvířata nejsou podle jeho názoru věcmi v právním slova smyslu, přičemž odkazuje na ustanovení § 134 odst. 1 tr. zákoníku. Dále uvádí, že nebyla-li by tato sankce uložena, zhrozilo by, že se dříve týraná zvířata obžalovanému vrátí do dispozice, což by vzhledem k mizivé sebereflexi obžalovaného, který si ani v průběhu hlavního líčení nepřipustil svá pochybení, ač byl opakovaně konfrontován s fotografiemi týraných koní, nechuti cokoli ve svém jednání vůči zvířatům změnit a vše nechávat tzv. „na přírodě“, mohlo mít za následek, že dojde k dalšímu protiprávnímu jednání. Tímto druhem trestu bude moci být podle státního zástupce zabezpečeno, že zvířata, která se v náhradní péči podařilo zachránit, nebudou již týraní vystavena. V příloze k podanému odvolání označil jednotlivé koně tak, že bylo uvedeno, kde se nacházejí, jaká čísla čipů mají a jaká jim byla dána jména.
12. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e) tr. řádu zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám rozhodl.
13. K tomu obžalovaný uvedl, že vlastníkem údajně týraných koní je s odkazem na kupní smlouvy založené ve spisu svědkyně B [redacted] V [redacted], přičemž vytýká okresnímu soudu, že se otázkou vlastnictvím zvířat v podstatě nezabýval. Má za to, že by bylo možné uvažovat o uložení ochranného opatření zabránění věci dle § 101 tr. zákoníku, ale v daném případě nelze uvažovat o tom, že týraní koně by byli „nástrojem trestné činnosti“ dle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

Zpochybňuje možnost uložení trest propadnutí věci podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku, neboť je dle jeho názoru zřejmé, že koně, pokud by k týrání skutečně došlo, byli by tzv. „hmotným předmětem útoku“, nikoliv tedy „výnosem“, ani „nástrojem“, a proto navrhuje odvolání státního zástupce zamítnout.

14. Krajský soud podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaných odvolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a věc posoudil takto:
15. Okresní soud provedl, s výjimkou jediného pochybení, které bude popsáno níže, v hlavním líčení zákonným způsobem dokazování, které vedlo ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí, přičemž všechny ve věci zákonně provedené důkazy správně vyhodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na zjevně pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. V tomto směru tedy krajský soud v postupu soudu okresního nezjistil pro věc podstatné pochybení, neboť byly dodrženy zásady uvedené v ust. § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu, a jestliže soud prvního stupně dospěl tímto postupem ke shora uvedeným skutkovým závěrům, lze je akceptovat.
16. Pokud tedy okresní soud dospěl k závěru, že jím popsané a zhodnocené důkazy tvoří ucelený řetězec, směřující jednoznačně k závěru o vině obžalovaného, včetně vyžadovaného úmyslného zavinění stíhanými trestnými činy, nelze tomuto postupu nic vytknout, s výjimkou absence provedení důkazu čtením protokolu o výpovědi svědků J. B. a P. D., kteří byli soudem slyšeni dne 23. 5. 2019 mimo hlavní líčení postupem podle § 183a odst. 1 tr. řádu, neboť jak krajský soud zjistil, okresní soud i přes splněné procesní podmínky k takovému postupu, v následném hlavním líčení protokol o jejich výslechu postupem podle § 211 odst. 1 tr. řádu nepřčetl a neumožnil tak obžalovanému se k těmto důkazům vyjádřit. Z tohoto důvodu okresním soudem popsané výpovědi těchto osob (bod 17. a 21. odůvodnění napadeného rozsudku) nelze použít jako důkaz. Nicméně z popisu skutku obžalovaného v napadeném rozsudku zřetelně vyplývá, že výpověď svědka P. D. je pro posouzení věci obžalovaného nepodstatná a jestliže okresní soud modifikoval skutek oproti podané obžalobě v obou bodech poměrně významně, ovšem správně tak, aby odpovídal výsledku dokazování a vypustil ze skutkové věty pod bodem II. část týkající se obžalobou tvrzeného poranění svědka B., nepostupoval v neprospěch obžalovaného, ba naopak. Je pravdou, že popis skutku pod bodem I. výrokové části napadeného rozsudku postrádá do jisté míry pregnantní vymezení doby, po kterou se obžalovaný dopouštěl stíhaného trestného činu, konkrétně její konec, nicméně z navazujícího výroku po bodem II. je patrné, že tak obžalovaný činil nejméně do 16. 2. 2017 a lze tak dobře dovodit časové ohraničení jednání obžalovaného kvalifikované podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku. Proto ani zde nejde o vadu, pro kterou by napadený rozsudek nemohl obstát.
17. Odvolací soud se tedy mohl v tomto ohledu zcela ztotožnit se závěry soudu prvního stupně a k argumentům rozvedeným obžalovaným zejména v doplnění podaného odvolání může toliko uvést, že hodnocení provedených důkazů je výsostným právem okresního soudu a odvolací soud může do tohoto procesu zasáhnout jen tehdy, pokud procesní soud důkazy hodnotí v rozporu s jejich obsahem, logicky vadně či vychází z důkazů, které byly pořízeny nezákonným způsobem. Jestliže však jsou zákonně provedené důkazy hodnoceny řádně a soud se náležitě vypořádá s obhajobou obžalovaného, jak je tomu v přezkoumávané věci, nemůže odvolací soud do takového postupu okresního soudu nikterak zasáhnout.
18. K tvrzením v podaném odvolání obžalovaného je možno konstatovat, že jde de facto o opakování obhajoby, kterou obžalovaný uplatnil v nalézacím řízení a s níž se okresní soud, jak již krajský soud konstatoval shora, řádně vypořádal. Skutková zjištění okresního soudu jsou úplná, byť obžalovaný spáchání trestných činů, pro něž byl postaven před soud, vytrvale popírá. Okresní soud však prokázání celého rozsahu skutkových tvrzení státního zástupce důvodně opřel nejen o

znalecký posudek a výpověď znalkyně MVDr. Barbory Bezděkové, ale i o výpověď svědků MVDr. A. H. [redacted], MVDr. B. S. [redacted], MVDr. J. S. [redacted], Ing. Z. P. [redacted], M. P. [redacted], I. B. [redacted], Z. P. [redacted], I. Š. [redacted], O. K. [redacted], R. M. [redacted], M. K. [redacted] a do jisté míry i svědků MVDr. J. S. [redacted] a MVDr. J. B. [redacted], stejně jako dalších navazujících důkazů, zejména videozáznamů pořízených na místě samém dne 16. 2. 2017 a listin popsanych okresním soudem v odůvodnění napadeného rozsudku, které zhodnotil nejen jednotlivě, ale i ve všech souvislostech v bodech 41. až 50. odůvodnění napadeného rozsudku způsobem, který nevzbuzuje žádné pochybnosti, neboť hodnotí důkazy k oběma bodům výrokové části rozsudku, tedy i k jednání obžalovaného ze dne 16. 2. 2017 v celém jejich rozsahu, podrobně se zabývá nejen důkazy svědčícími v neprospěch, ale i ve prospěch obžalovaného, konkrétně výpověďmi svědků Z. [redacted] a H. [redacted] či znaleckým posudkem a výpovědí znalce MVDr. Zeleného, který podle zjištění krajského soudu u hlavního líčení nenamítal nemožnost získat dostatečné podklady pro znalecké zkoumání a tvrzení obžalovaného v podaném odvolání, že se těmito důkazy okresní soud dostatečně nezabýval, je proto zcela liché. Z těchto důvodů může na tyto body odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud pro stručnost odkázat, neboť by jen opakoval tam rozvedené argumenty.

19. Okresní soud se tedy s obhajobou obžalovaného řádně vypořádal, přesvědčivě odůvodnil, proč dospěl k jím uvedeným skutkovým závěrům, neuchýlil k manipulacím, nedostatečnému prošetření věci, ba ani nedošlo k tomu, že by okresní soud provedené důkazy hodnotil nelogicky či deformovaně, nebo z nich vyvozoval závěry, které odporují zásadám formální logiky.
20. Ze zjištění okresního soudu nevyplývají ani takové okolnosti, které by svědčily o nesprávné interpretaci provedených důkazů či opomenutí podstatných okolností k osobě obžalovaného, přičemž ani o jeho přičetnosti v době spáchání trestné činnosti není pochyb.
21. Naopak je to obžalovaný, kdo se uchyluje k deformovanému hodnocení provedených důkazů a nadto nepřipustně směšuje právní pojmy. Nesprávnost skutkových zjištění totiž klade na roveň nesprávnému posouzení skutkových znaků definujících týrání (ad I.), tedy právnímu hodnocení skutku jako takového. Je tak zcela na místě připomenout, co se považuje za skutek. Skutkem se totiž rozumí ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou pro následek závažný z hlediska trestního práva, který pachatel způsobil nebo chtěl způsobil kauzální, pokud jsou zahrnuty zaviněním (srov. R 8/1985). Podstatu skutku tvoří jednání, kterým je jako projev vůle ve vnějším světě konání i opomenutí a může být spácháno úmyslně i z nedbalosti. Teprve je-li v tomto rozsahu skutek prokázán, je možno jej právně hodnotit a zjišťovat, zda jsou naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu, tedy jeho objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka a protiprávnost.
22. Z okresním soudem provedeného dokazování tedy vyplývá, že posouzení viny obžalovaného stíhaným skutkem není založeno na jediném důkazu, ale na celém řetězci na sebe navzájem navazujících přímých důkazů, které prokazují vinu obžalovaného, a proto odvolací soud neshledal v takovém postupu vady, které by měly vést k závěru o tom, že hodnocením provedených důkazů byl obžalovaný jakkoli poškozen. Je proto možno uzavřít, že výrok o vině obžalovaného nebyl okresním soudem založen na nesprávných skutkových zjištěních, neboť ten se naopak zcela vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a řádně vyložil, proč dospěl ke skutkovým závěrům obsaženým v napadeném rozsudku, stejně jako proč nevyhověl podaným návrhům na doplnění dokazování.
23. Ke vzneseným námitkám obžalovaného ohledně rozsahu dokazování v návaznosti na skutková zjištění okresního soudu lze připomenout, že soud obecně není povinen provádět všechny důkazy navržené stranami řízení, je však povinen provést ty, které jsou pro posouzení věci v rámci volného hodnocení důkazů podstatné. Pokud by to neučinil, došlo by nepochybně k porušení práva obžalovaného na obhajobu a spravedlivý proces. Okresní soud však přesvědčivě odůvodnil, proč odmítl navržené doplnění dokazování o výsledky dalších obhajobou označených osob, neboť jde vskutku o důkazy nadbytečné, které nemohou dále přispět k objasnění věci a nejde tedy o tzv.

opomenuté důkazy ve smyslu judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02 a další).

24. Ve vztahu k právnímu posouzení správně zjištěného skutkového stavu musí krajský soud k postupu prvního soudu konstatovat, že jeho rozhodnutím nedošlo k vadě, na kterou by musel jakkoli reagovat.
25. Námitku obžalovaného ve vztahu naplnění znaku týrání zvířete neshledal oprávněnou, a to ani pokud jde o naplnění kvalifikované skutkové podstaty tohoto trestného činu, včetně prokázání zavinění, kde postačí pouze nedbalost pachatele. Obžalovaný argumentuje tím, že okresní soud při právním posouzení vyšel z ust. § 4 odst. 1 písm. j) a k) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání. Z popisu skutku pod bodem I. výrokové části rozsudku však nic takového nevyplývá. Užití § 4 odst. 1 písm. c), j) a k) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání totiž okresní soud vztáhl na předchozí rozhodnutí správního orgánu MěÚ [redacted], Odboru životního prostředí a památkové péče vydaných dne 20. 1. 2017 pod sp. zn. [redacted], dne 7. 2. 2017 pod sp. zn. [redacted] a dne 17. 2. 2017 pod sp. zn. [redacted], k odebrání koní a k jejich umístění do náhradní péče, přičemž konstatoval, že samotný pojem týrání je vymezen v § 4 zákona č. 246/1992 Sb. K tomu krajský soud dodává, že objektem trestného činu týrání zvířat podle § 302 je zájem na ochraně zvířat, která jsou živými tvory schopnými pociťovat bolest a utrpení, a to před týráním, poškozováním jejich zdraví a jejich bezdůvodným usmrcením člověkem (viz též § 1 odst. 1 zák. č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání). Ani z legální definice ust. § 302 tr. zákoníku, ani z výkladových ustanovení trestního zákoníku však nevyplývá bližší konkretizace toho, co je třeba považovat za týrání zvířete. Obecně se týráním rozumí určitý způsob zlého nakládání s živým tvorem, které mu působí nějaké útrapy a příkoří, přičemž citovaný § 4 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání obsahuje jen charakteristiku týrání zvířat a soud tak musí vyjít vždy z konkrétní situace, zvláště pokud zákon k trestnosti takového jednání vyžaduje současné splnění tam uvedených podmínek, tedy že jde o zvlášť surový nebo trýznivý způsob týrání, nebo jde o surový nebo trýznivý způsob týrání, k němuž došlo veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném.
26. Podle odborné literatury bude za zvlášť surový nebo trýznivý způsob týrání podle alternativy pod písmenem a) třeba považovat takové jednání charakterizované podle § 4 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb. jako týrání, které se výrazněji vymyká běžným případům a je spojeno s vyšší mírou bolesti, utrpení nebo příkoří týraného zvířete. Nemusí však jít až o utýrání zvířete ve smyslu § 3 písm. s) zákona č. 246/1992 Sb., které skončí jeho usmrcením, ani o způsobení trvalých následků zvířeti, protože to jsou okolnosti, které podmiňují použití vyšší trestní sazby podle § 302 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Zvlášť surový nebo trýznivý způsob týrání může odůvodňovat vysoká intenzita týrání, jeho delší doba, opakované jednání charakterizované jako týrání, použití více různých způsobů týrání uvedených v § 4 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., týrání většího počtu zvířat apod. Zvláštní surovost vyjadřuje spíše povahu a závažnost jednání pachatele, zvláštní trýznivost spíše charakterizuje intenzitu vnímání týrání zvířetem. V § 302 odst. 2 písm. b) jde o okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, která spočívá v tom, že pachatel způsobí týranému zvířeti trvalé následky na zdraví nebo smrt. Trvalými následky na zdraví zvířete se rozumí takové nevratné změny jeho zdravotního stavu v důsledku týrání, které již nelze zcela vyléčit ani jinak zhojit a projevují se zhoršením zdravotního stavu zvířete oproti stavu před týráním. Nezáleží na tom, zda jde o poškození pohybového aparátu zvířete, jeho smyslových orgánů nebo jiných orgánů či částí těla. Smrtí je jakékoli ukončení života zvířete v důsledku jeho týrání. Za způsobení smrti zvířete je tedy třeba považovat i utýrání zvířete ve smyslu § 3 písm. s) zákona č. 246/1992 Sb., které spočívá v tom, že pachatel přivodí smrt zvířete v důsledku bolestivého anebo jinou trýzeň zvířeti působícího jednání člověka, které zvíře přežije, ale které má za následek nutnost jeho utrčení pro následky z utrpení, anebo usmrcení zvířete zakázanými metodami ve smyslu § 5 odst. 8 a § 14 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb. Z hlediska zavinění postačí ve vztahu k okolnosti uvedené v § 302 odst.

2 písm. b) nedbalost. Ještě vyšší trestní sazbu ve smyslu § 302 odst. 3 odůvodňuje spáchání trestného činu podle § 302 odst. 1 na větším počtu zvířat. Trestní zákoník ovšem nedává žádné vodítko pro stanovení, jaký počet vyhovuje pojmu větší počet, avšak soudní praxe dospěla k závěru, že by mělo jít nejméně o 7 kusů zvířat (viz R 18/2012-II.). Nezáleží však na tom, zda pachatel týral větší počet zvířat za okolností uvedených v § 302 odst. 1 najednou nebo postupně. A i zde z hlediska zavinění postačí ve vztahu k okolnosti uvedené v § 302 odst. 3 nedbalost (srov. komentář C.H.Beck, Šámal a kol., Trestní zákoník, 2. vydání, 2012, s. 3009-3014).

27. Ze shora uvedeného je patrné, že okresní soud při právním posouzení jednání obžalovaného ve vztahu k § 302 tr. zákoníku postupoval zcela v souladu se zákonem.
28. Krajský soud může v této souvislosti pro úplnost odkázat i na ustálenou judikaturu, zejména na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 6. 2014 pod sp. zn. 7 Tdo 682/2014, z něhož vyplývá, že obviněný byl odsouzen (stejně jako obžalovaný) pro přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku pro skutek, který podle zjištění Okresního soudu Praha-západ spočíval v podstatě v tom, že obviněný od přesně nezjištěné doby, minimálně od 2. 4. 2013, do 7. 5. 2013 ve ██████████, v zemědělském stavení měl 41 kusů skotu a koní, avšak nechoval tato zvířata způsobem a v podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby, omezoval jejich výživu a napájení, v důsledku čehož byla zvířata ve velmi špatném stavu, takže na nich byly viditelné vystouplé kyčelní a sedací hrboly, žebra po celé délce a ztráta svaloviny na pánevních končetinách, dále zacházel se zvířaty způsobem, který vyvolával jejich nepřiměřenou bolest, utrpení a poškození zdraví, choval zvířata v nevhodném prostředí, konkrétně ve výběhu, jehož půdní základ byl rozbahněný s výškou bahna 25–30 cm sahající až ke spěnce končetin koní a neměl žádný rostlinný podrost, bez jakékoli podestýlky v objektu, bez přístřešků ve výbězích a na pastvinách, nechal zvířata bez omezení volně pohybovat v prostoru s nebezpečnými předměty a s možností úrazu, přičemž v důsledku uvedeného jednání obviněného se mezi živými zvířaty nacházely vážně nemocné kusy, kterým nezajistil včasné odborné vyšetření a z nichž dva kusy trpěly tak, že jejich utrpení muselo být ukončeno utracením, a také šest uhynulých kusů, ačkoli nevhodnost podmínek, v nichž choval zvířata, mu byla několikrát vytýkána v přestupkových řízeních vedených Městským úřadem v ██████████, tedy za okolností shodných, jako v případě obžalovaného, neboť ten byl v předchozí době rovněž v souvislosti s chovem koní ve správním řízení postížen sankcí.
29. V tomto usnesení Nejvyšší soud kromě jiného konstatoval, že „...řádný chov zvířat předpokládal nejen odpovídající stavební stav objektu, vyžadoval také náležitou péči o zvířata co do jejich výživy, zdraví, pohybu, léčení, čistoty apod. a právě v tomto ohledu obviněný postupoval způsobem, který znamenal týrání zvířat, což bylo objasněno znaleckým posudkem z oboru zemědělství, odvětví veterinářství“, přičemž dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl.
30. Na dokreslení lze pak odkázat i na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.11.2016 pod sp.zn. 7 Tdo 1539/2016, či na usnesení téhož soudu ze dne 6. 9. 2006 pod sp.zn. 3 Tdo 960/2006.
31. A pokud obžalovaný namítá, že okresní soud svým rozhodnutím pod bodem I. výrokové části rozsudku porušil zásadu „ne bis in idem“ tím, že se nijak nevypořádal s rozhodnutím Městského úřadu ██████████ ze dne 11. 9. 2017 pod č. j. ██████████, kterým bylo tam popsané jednání obžalovaného kvalifikováno jako správní delikt dle ust. § 27a odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, pak ani zde nemohla mít tato námitka naději na úspěch. Nejde totiž o totožný skutek, neboť právě okolnostmi, které zvyšují závažnost týrání zvířete, se trestný čin podle § 302 odst. 1 odlišuje od přestupku nebo jiného správního deliktu ve smyslu § 27 a násl. zákona č. 246/1992 Sb. Namítaný stav tak rozhodně není v příkrém rozporu se zásadou ne bis in idem zakotvenou v § 11 odst. 1 písm. h) tr. řádu. Podle tohoto ustanovení není možné vést trestní stíhání pro skutek, pro který byl již obviněný pravomocně odsouzen, což v konečném důsledku znamená i nemožnost uložení trestu za totožné jednání, když trest lze udělit pouze na základě trestního stíhání zakončeného vyhlášením odsuzujícího rozsudku, neboť jak již bylo uvedeno, tak v posuzované

věci se jedná o jiné jednání, než pro které byl obžalovaný postižen v přestupkovém řízení, navíc se ani nejednalo o koně, které podle skutkových zjištění vyjádřených ve výroku o vině napadeného rozsudku obžalovaný týral. K tomu je dále možno poukázat na jedno z posledních rozhodnutí Nejvyššího soudu, které se uvedenou problematikou zabývá, konkrétně usnesení vydané dne 30.1.2019 pod sp. zn. 3 Tdo 1534/2018, ve kterém je uvedeno, že „*zásada ne bis in idem ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobody se vztahuje jak na činy patřící podle českého právního řádu mezi trestné činy, tak i na činy spadající mezi přestupky, a to ve všech kombinacích, které mezi nimi přecházejí v úvahu. V praxi proto může dojít k porušení této zásady v případech vynesení dvou po sobě následujících rozhodnutí pro týž čin kvalifikovaný v obou případech jako trestný čin (tzp. v kombinaci trestný čin – trestný čin), dvou takových po sobě následujících rozhodnutí pro týž čin kvalifikovaný nejdříve jako trestný čin a poté jako přestupek (tzp. v kombinaci trestný čin – přestupek), dvou po sobě následujících rozhodnutí pro týž čin kvalifikovaný nejdříve jako přestupek a poté jako trestný čin (tzp. v kombinaci přestupek – trestný čin) a dvou takových po sobě následujících rozhodnutí pro týž čin kvalifikovaný v obou případech jako přestupek (tzp. v kombinaci přestupek – přestupek)*“.

32. Obžalovaný u skutku pod bodem II. výrokové části napadeného rozsudku zpochybňuje naplnění znaku uvedeného zločinu tím, že šlo o jednání v krajní nouzi a bylo-li by i možné posuzovat jednání obžalovaného jako trestné, šlo by o jednání ve skutkovém omylu, neboť při spáchání činu mylně předpokládal skutkovou okolnost, která vylučovala jeho protiprávnost.
33. Ani s těmito argumenty se krajský soud neztotožnil. Krajní nouzí se totiž rozumí takový čin, který je jinak trestný, kterým někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému trestním zákonem. Nejde ovšem o krajní nouzi, jestliže bylo možno toto nebezpečí za daných okolností odvrátit jinak anebo způsobený následek je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet. Již ze znění legální definice krajní nouze koncipované ust. § 28 tr. zákoníku zcela zřetelně vyplývá, že prokázané jednání obžalovaného za okresním soudem zjištěných okolností, spočívající ve vjetí automobilem do stáda koní shromážděných za páskou v přítomnosti většího počtu osob, najíždění do koní automobilem a jejich rozhánění jednáním v krajní nouzi zcela jistě nebylo, a to ani tehdy, pokud by obžalovaný tímto činem jinak trestným odvracel nebezpečí přímo hrozící zájmu ochrany jeho majetku, neboť způsob jeho jednání zcela nesporně vedl k tomu, že způsobený následek by byl ještě závažnější než ten, který obžalovanému domněle hrozil, nemluvě o tom, že by bylo možno toto nebezpečí za daných okolností odvrátit jinak než najížděním automobilem do koní a ohrožením u nich shromážděných lidí. Především je ale nutno zdůraznit, že v dané věci žádné nebezpečí, které by bylo nutné odvracet nevzniklo, a z tohoto úhlu pohledu se jedná pouze o ničím nepodloženou domněnku obžalovaného, neodpovídající vůbec situaci na místě samém.
34. Nešlo přitom ani o jednání ve skutkovém omylu, neboť takové jednání předpokládá, aby fyzická osoba v takovýchto případech mylně předpokládala jako existující okolnost vylučující protiprávnost trestnost svého činu, a tím i trestní odpovědnost. Jako příklad uvádí odborná literatura pouhé chování se jiného, které považuje domnělý obránce za útok na svoji osobu, kdy tento „obránce“ narazil ve tmě na náměsíčního, jehož měl za zloděje, a „zneutralizoval“ ho s následky na zdraví domnělého útočníka. Odpovědnost „obránce“ může proto přicházet v úvahu jen za nevědomou nedbalost, neboť nevěděl, že ve skutečnosti jde o náměsíčnou osobu, ač to vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Nemohl-li to vědět, není dána ani nedbalost nevědomá, a tím ani jeho trestní odpovědnost.
35. Ani o jeden z takových případů tedy nejde. Obžalovaný, který již v minulosti byl pro obdobné jednání postižen ve správním řízení, konkrétně v letech 2013 a 2014, nesporně věděl o tom, že jsou vůči němu uplatňována opatření směřující k nápravě neuspokojivého stavu v chovu koní, stěží tak mohl nabýt dojmu, že mu jsou koně zcizovány, již jen proto, že on sám v rámci své obhajoby kromě jiného uvedl, že „několik dnů předtím tam byli veterináři, koně viděli, a na základě toho, že se jednalo o stará zvířata, konstatovali, že se s tím nedá nic dělat, že jsou na dožití...“, Ing. P. se sešli na veterinární správě v Praze a vymýšleli, jak mu sebrat koně..., při Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

kontrole našli ležícího koně, a protože se dozvěděli od aktivistů, že o ty koně je velký zájem, tak je hlídali, aby s nimi nemohl obžalovaný manipulovat, vydali zákaz manipulace s koňmi...“.

36. Ze shora uvedených důvodů tedy krajský soud nemohl akceptovat výtky obžalovaného, ani pokud jde o právní hodnocení skutkového děje a námitka, že se okresní soud nezabýval oprávněností výkonu rozhodnutí Městského úřadu [redacted] č. j. [redacted], je tak zcela nepodstatná.
37. Pokud však jde o otázku trestu, který byl obžalovanému uložen, zjistil krajský soud vadu v rozhodnutí okresního soudu, která ve svém důsledku vedla ke zrušení části napadeného rozsudku.
38. Krajský soud totiž dospěl k závěru, že se při trestání obžalovaného okresní soud dopustil porušení trestního zákona ve prospěch obžalovaného, neboť uložený trest je nepřiměřený, a to nepřiměřeně mírný, pokud okresní soud uložené tresty nedoplnil o trest propadnutí věci a trest zákazu činnosti, spočívající konkrétně v zákazu řízení motorových vozidel. A vzhledem k tomu, že se proti výroku o trestu odvolal v neprospěch obžalovaného státní zástupce, byl krajský soud oprávněn do tohoto výroku, a to opět v neprospěch obžalovaného, zasáhnout. Proto postupem podle § 258 odst. 1 písm. e/, odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a sám pak podle § 259 odst. 1, 3 trestního řádu rozhodl.
39. Okresní soud jinak správně ukládal trest jako úhrnný za spáchání dvou trestných činů podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku podle zákonného ustanovení, které se na jednání obžalovaného vztahuje jako nejprísněji trestné, tedy podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku, které ohrožuje obžalovaného sazbou trestu odnětí svobody na tři léta až osm let. Trest odnětí svobody byl přiléhavě a v souladu s ust. § 38 a § 39 odst. 1 tr. zákoníku vyměřen na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, přičemž délka zkušební doby podmíněného odsouzení byla rovněž správně zvolena, a to v polovině zákonné sazby uvedené v § 59 odst. 1 tr. zákoníku. Krajský soud nemá výhrady ani k uloženému trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu podnikání obžalovaného v oboru chov koní na dobu tří roků, neboť ani tento trest nepostihuje obžalovaného nepřiměřeně přísně; vzhledem k výměře trestu zákazu činnosti stanovené § 73 odst. 1 tr. zákoníku na jeden rok až deset let lze uvést, že s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti jde naopak o trest spíše mírný. Tyto výroky tedy ve svém rozhodnutí beze změn převzal.
40. Podle názoru krajského soudu však měl být obžalovanému uložen i trest propadnutí věci, konkrétně koní odebraných obžalovanému dne 16. 2. 2017. Okresní soud byl v tomto ohledu poněkud limitován tím, že odebrání koně nebyli v době vyhlášení napadeného rozsudku individuálně označeni tak, aby byl takový trest vykonatelný, resp. taková individualizace nebyla známa. V rámci podaného odvolání však státní zástupce tento nedostatek napravil a v příloze podaného odvolání poskytl krajskému soudu dostatečný podklad pro to, aby mohl být obžalovanému tento trest uložen. Krajský soud, jak již bylo uvedeno, vzhledem k tomu, že státní zástupce podal odvolání v neprospěch obžalovaného co do výroku o trestu, proto mohl sám po zrušení oddělitelné části rozsudku rozhodnout a uložit obžalovanému trest propadnutí specifikovaných koní podle § 70 odst. 2, písm. a) tr. zákoníku.
41. K výtkám obžalovaného k navrhovanému trestu propadnutí věci krajský soud uvádí, že nejsou důvodné.
42. Obžalovaný namítá, že koně, kteří byli obžalovanému dne 16. 2. 2017 odebráni, nebyli v jeho vlastnictví, ale byli majetkem jeho dcery [redacted]. Toto tvrzení je však zjevně nepravdivé. Svědkyně [redacted] totiž ve své výpovědi před okresním soudem o takovém přechodu vlastnického práva vůbec nehovoří (viz. bod 20. odůvodnění napadeného rozsudku). Lze poukázat i na obhajobu samotného obžalovaného, který uvedl, že uvedeného dne jel stádo koní ukázat svědkovi Z [redacted], neboť ten o něj i podle jeho svědeckého tvrzení projevil zájem, přičemž spis obsahuje dokument označený jako kupní smlouva ze dne 14. 2. 2017, podle něhož obžalovaný prodává uvedenému svědkovi blíže neoznačené stádo koní.

43. Odhlédne-li krajský soud od povahy uvedené listiny, je nesporné, že prokázání vlastnictví koní dcery obžalovaného je více než diskutabilní. Okolnosti zjištěné okresním soudem naopak prokazují, že koně odebrané mu dne 16. 2. 2017, byli stále majetkem obžalovaného a ten se jen snaží zabránit jejich ztrátě (podpůrně lze poukázat i na neúspěšnou snahu domoci se vydání ostatních koní, odebraných obžalovanému rozhodnutím Městského úřadu [REDACTED] ze dne 11. 9. 2017 pod č. j. [REDACTED] – viz. rozsudek Okresního soudu v Benešově ze dne 11. 4. 2018 pod sp.zn. 8 C 118/2017, ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2018, sp. zn. 27 Co 237/2018). Proto je podmínka uložení trestu propadnutí věci podle § 70 odst. 3 tr. zákoníku u obžalovaného splněna.
44. Pokud jde o námitky obžalovaného spočívající v tom, že nelze uvažovat o tom, že týraní koně by byli „nástrojem trestné činnosti“ dle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, či že by byli, pokud by k týraní skutečně došlo, tzv. „hmotným předmětem útoku“, nikoliv tedy „výnosem“, ani „nástrojem“, uvádí krajský soud následující:
45. Podle důvodové zprávy k zák. č. 287/2018 Sb. bylo v souvislosti s hmotněprávním vymezením pojmu výnos z trestné činnosti navrženo ve výkladových ustanoveních vymezit i pojem nástroj trestné činnosti, který je používán v mezinárodních dokumentech i právních předpisech EU a v trestním řádu, a tento pojem promítnout do majetkových trestních sankcí postihujících nástroje trestné činnosti. Pojem nástroj trestné činnosti je tak vymezen v souladu s dosavadní právní teorií i legislativní zkratkou zavedenou v § 77b tr. řádu jako „věc, která byla určena nebo užita ke spáchání trestného činu, včetně plodů a užitků“. Pojem nástroj trestné činnosti vymezuje např. Varšavská úmluva jako jakýkoli majetek zcela nebo částečně použitý nebo určený k použití libovolným způsobem pro spáchání jednoho nebo více trestných činů.
46. Otázkou, zda zvířata jsou či nejsou nástrojem trestné činnosti, se kromě jiného již zabýval i Ústavní soud, konkrétně námitkou stěžovatelky spočívající v tom, že v její trestní věci zajištění psi nemohou být v žádném případě považováni za nástroj trestné činnosti ve smyslu ustanovení § 77b odst. 1 písm. b) tr. řádu a dovozovala, že výklad policejního orgánu a následně okresního soudu je nepřijatelně extenzivní a zcela účelový. Usnesením policejního orgánu ze dne 19. 9. 2018 totiž policejní orgán podle ustanovení § 79a odst. 1 tr. řádu zajistil věci (blíže specifikovaná živá zvířata - psi) jako nástroje trestné činnosti. Následujícím usnesením policejního orgánu ze dne 26. 9. 2018 pak byla podle ustanovení § 79g odst. 1 tr. řádu zajištěna nemovitost ve vlastnictví stěžovatelky jako náhradní hodnota věci a usnesením policejního orgánu ze dne 3. 10. 2018 bylo podle ustanovení § 12 odst. 2 písm. c) zákona č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věci v trestním řízení, rozhodnuto o prodeji živých zvířat v tomto usnesení konkretizovaných (tj. těch na základě dřívějšího usnesení zajištěných). Proti všem shora uvedeným rozhodnutím policejního orgánu podala stěžovatelka jednotlivé stížnosti, o podaných stížnostech souhrnně rozhodl usnesením okresní soud tak, že je jako nedůvodné zamítl.
47. Ústavní soud následně ve svém usnesení ze dne 26. 2. 2019 pod sp.zn. II. ÚS 242/19, [ÚS 451/2019] konstatoval, že nespatřuje žádný rozumný důvod pro zpochybnění závěrů policejního orgánu stran toho, proč bylo možné na zajištěné psy nahlížet jako na nástroj trestné činnosti podle § 77b odst. 1 písm. b) tr. řádu (ve spojení s § 79a tr. řádu). Přestože totiž živá zvířata nejsou věcmi v právním smyslu, jedná se o jinou majetkovou hodnotu, kterou je možné pro účely trestního řízení zajistit. Jakkoliv trestní řád v aktuálním znění s pojmem "jiná majetková hodnota" již npracuje, je podle Ústavního soudu naprosto zřejmé, že cílem zákonodárce bylo pod nástroje trestné činnosti podřadit též živá zvířata.
48. Vzhledem ke skutkovým zjištěním okresního soudu spočívajícím zejména v tom, že obžalovaný choval koně v nevhodných podmínkách, kde si vzájemně způsobovali utrpení, a nezajistil slabším jedincům (mladým a nemocným) dostatečný přístup ke krmivu, neposkytoval běžnou veterinární péči nemocným jedincům, neposkytoval běžnou ošetrovatelskou péči zejména ošetření kopyt, zubů, povrchních ran a základní péči o klisnu po porodu, neprováděl dostatečně protiparazitální

opatření, čímž koně vystavoval nepřiměřenému působení stresových vlivů biologické povahy, protože nebyla-li nemocná nebo poraněná zvířata bezodkladně ošetřena, trpěla bolestí, z důvodu slabosti nemohla naplňovat své přirozené potřeby, co se týká napájení a krmení, kdy konkrétně všichni přeživší i nepřeživší výše uvedení koně trpěli podvýživou, vyhublostí, až extrémní vyhublostí, některá zvířata měla povrchová zranění, vady srsti, otoky, zanícené zuby, neošetřená kopyta, do té míry, že nemohla řádně chodit, byla začervená a napadena parazity, čímž způsobil u koní označených č. 1, 3 a 25 smrt, ke které došlo ve dvou případech i přes veškerou následnou veterinární péči v náhradním umístění, vzhledem ke shora uvedeným zásadám a citované judikatuře Ústavního soudu je nesporné, že osm přeživších koní bylo nástrojem trestné činnosti obžalovaného, a proto je možné a i z hlediska dosažení účelu trestu nezbytné uložit obžalovanému trest propadnutí věci, konkrétně koní individuálně označených ve výrokové části tohoto rozsudku. Nad to je dále třeba uvést, že úmyslným najížděním do stáda koní obžalovaný hodlal vyvolat jejich nepředvídatelné reakce, což mohlo vést k tomu, že koně budou ohrožovat přítomné osoby, tedy je použil jako „nástroj“ pro svoje jednání. Z tohoto úhlu pohledu bylo tedy odvolání státního zástupce posouzeno krajským soudem jako zcela důvodné a proto mu bylo v plné míře vyhověno.

49. Vedle toho však dospěl krajský soud k závěru, že je třeba obžalovanému uložit i trest zákazu činnosti, a to ve vztahu k řízení motorových vozidel všeho druhu. Důvodem pro takové rozhodnutí je skutečnost, že se obžalovaný v souvislosti s řízením motorového vozidla dopustil zločinu, a to velmi nebezpečným jednáním spočívajícím v tom, že zcela úmyslně vjel osobním automobilem tovární značky [REDAKCE], reg. zn. [REDAKCE], do prostoru ohraničeného páskou na pastvině v k. ú. [REDAKCE], kde bylo shromážděno 26-27 koní a nejméně 20 lidí, vozidlem jezdil riskantně a bezohledně v rozbahněném kluzkém prostoru a za použití klaksonu najížděl do nashromážděných koní určených k odchytu a umístění do náhradní péče, kdy do koní při své jízdě vozidlem fyzicky narazil, přičemž za neustálého troubení stádo dále vozidlem plašil a rozháněl do všech směrů mezi účastníky odchytu, čímž mimo jiné vydal zúčastněné osoby provádějící odchyt v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví, aniž by nad tím obžalovaný projevil jakoukoli lítost a sebereflexi. To svědčí o naprosté bezohlednosti obžalovaného při řízení motorového vozidla, neboť bylo jen dílem náhody, že ke skutečnému ublížení na zdraví velkého počtu osob či jejich úmrtí fakticky nedošlo.
50. Krajský soud proto považuje za nezbytné pro dovršení nápravy obžalovaného působit na něj i tímto druhem trestu, přičemž jeho výměru volil na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, především s ohledem na věk obžalovaného a skutečnost, že se na něj hledí jako na osobu soudně netrestanou.
51. Krajský soud tedy může uzavřít, že okresní soud podstatně pochybil pouze při ukládání trestu, neboť uložený trest v přezkoumávané části rozsudku byl nepřiměřený, čímž porušil zákon ve prospěch obžalovaného. Jak již ale bylo uvedeno, tak krajskému soudu, s ohledem na odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaného, nic nebránilo po zrušení této části napadeného rozsudku znovu ve věci rozhodnout. Vyhověl tedy v tomto ohledu podanému odvolání a nyní bude záležet jen na obžalovaném, zda si vezme z rozsudku náležité ponaučení a do budoucna povede řádný život.
52. Ze shora rozvedených důvodů pak krajskému soudu nezbylo, než odvolání obžalovaného jako zcela nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

Proti rozsudku je možno podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu okresního. Dovolání je možno podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Státní zástupce je může podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, vytýkat může nesprávnost kteréhokoliv výroku. Obžalovaný může podat dovolání pouze proti výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání pak může podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se podání, byť jako dovolání označené, za dovolání nepovažuje.

Praha 25. září 2019

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu